विदूषकः । भण वीसत्थो जं सि वत्तुकामो । असज्झो त्ति परिछिन्दिअ आदुरो विअ वेज्जेण अइरेण मुक्को तत्थभवं भोदीए ।

राजा । अपि नामोर्वशी ।

उर्वशी ॥ आत्मगतं ॥ अज्ज कदत्था भवे ।

राजा ।

गूढं नूपुरशब्दमात्रमपि मे कान्तं श्रुतौ पातयेत्
पश्चादेत्य शनैः करोत्पलवृते कुर्वीत वा लोचने ।
हर्म्ये ऽस्मिन्नवतीर्य साध्वसवशान्मन्दायमाना बलाद्
आनीयेत पदात्पदं चतुरया सख्या ममोत्पान्तिकं ॥ ५६ ॥

चित्रलेखा । हला उव्वसि इदं दाव से मणोरहं संपादेहि ।

उर्वशी ॥ ससाध्वसा ॥ कीडिस्सं दाव ।

॥ इति पृष्ठेनागत्य राज्ञो लोचने संवृणोति । चित्रलेखा विदूषकं संज्ञां लम्भयति ॥

राजा ॥ स्पर्शं रूपयित्वा ॥ सखे न खलु नारायणोरुसंभवा वरोरुः ।

विदूषकः । कधं भवं अवगच्छदि ।

राजा । किमत्र ज्ञेयं ।

अन्यत्कथमिव पुलकैः कलितं मम गात्रकं करस्पर्शात् ।
नोच्छ्वसिति तपनकिरणैश्चन्द्रस्यैवांशुभिः कुमुदं ॥ ५७ ॥

उर्वशी । अम्महे वज्जलेबहडिदं विअ मे हत्थजुअलं ण समत्थम्हि अवणेदुं ॥ इति तथा मुकुलिताक्षी चक्षुषोर्हस्तावपनीय ससाध्वसा तिष्ठति । कथंचिदुपसृत्य ॥ जअदु जअदु महाराओ ।

चित्रलेखा । सुहं दे वअस्स ।